

Arrest

nr. 180 021 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2016 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing van diezelfde datum houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2016 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse vader.

Op 17 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, op 18 augustus 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er werden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- 'Certificat de Célibat' dd. 03.12.2015, uitgereikt door het ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko, waarop vermeld staat dat betrokkene geen beroep heeft. Dit document toont niet afdoende aan dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst of origine, en zegt ook niets over het feit of betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon.

- 'Certificat administratif' dd. 21.12.2015 uitgereikt door het ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko waarop vermeld staat dat betrokkene werkloos is. Hieruit blijkt echter niet dat betrokkene effectief geen inkomen heeft verworven (zoals bijvoorbeeld een werkloosheidsuitkering). Dit document toont dus niet afdoende aan dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst of origine, en zegt ook niets over het feit of betrokkene financieel ten laste is van de referentiepersoon.

- Attest van 'Ministère de l'Economie et des Finances' dd. 18.12.2015 en een attest 'Certificat d'Absence de Propriété' van de Marokkaanse autoriteiten dd. 30.12.2015 waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit. Beide attesten werden echter uitgereikt op verklaring op eer van betrokkene. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs dat betrokkene geen eigendom bezit. Verder zeggen deze attesten ook niets over eventuele inkomsten die betrokkene zou (gehad) hebben in het land van herkomst of origine.

- Attest dd. 12.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun of leefloon aanvraag bij het OCMW van Antwerpen. Op naam van de referentiepersoon werd echter geen attest voorgelegd.

Bijgevolg is er dus niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon heden niet ten laste is van de Belgische staat. Er werden wel enkele documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon zelfstandige zou zijn (Aanvraagformulier van Xerius voor de aanvraag als zelfstandige ondernemer + rekeninguittreksels op naam van de referentiepersoon met enkele stortingen die het loon als zaakvoerder betreffen). Uit deze gegevens blijkt echter niet dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene effectief financieel ten laste te nemen. Immers, het is niet duidelijk of er van deze bedragen reeds sociale bijdragen, belastingen,... afgehouden werden. Op basis hiervan hebben onze diensten dus geen zicht op het daadwerkelijk netto-inkomen van de referentiepersoon.

- Enkele documenten van 'Attijariwafa bank' waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan betrokkene in de periode 09.2014-09.2015. Echter, deze overgemaakte bedragen (tussen 150-200 euro) zijn niet van die aard dat betrokkene effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Verder werd er niets voorgelegd van de periode na 09.2015, en werd er dus ook niet aangetoond dat betrokkene sedert 10.2015 ten laste was van de referentiepersoon.

-Enkele documenten van 'Attijariwafa bank' waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan betrokkene in de periode 09.2014-09.2015. Echter, deze overgemaakte bedragen (tussen 150-200 euro) zijn niet van die aard dat betrokkene effectief financieel ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Verder werd er niets voorgelegd van de periode na 09.2015, en werd er dus ook niet aangetoond dat betrokkene sedert 10.2015 ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed. Tevens blijkt uit deze documenten niet dat betrokkene er geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag effectief financieel en/of materieel ten laste te was van de referentiepersoon, en gelet op het feit dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen en dat de referentiepersoon niet ten laste is van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Het betreft de thans bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 47 en 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"2 Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 40bis, 47 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.²

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten

pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en art. 47 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is ten laste van de heer E. S. A., RR-nummer: 410002-769.32.

De heer E. S. A. betreft een economisch actieve burger in België. Hij oefent een zelfstandige activiteit uit. Verzoeker heeft hiervan het bewijs voorgelegd aan de staatssecretaris.

Verzoeker heeft het feit dat hij ten laste is van de referentiepersoon aangetoond aan de hand van diverse documenten:

- i. Certificat de célibat d.d. 03.12.2015*
- ii. Certificat administratif d.d. 21.12.2015*
- iii. Attest van Ministère de l'Economie et des finances d.d. 18.12.2015 + Certificat d'absence de propriété d.d. 30.12.2015*
- iv. Attest d.d. 12.11.2015 van geen OCMW-steun*
- v. Documenten met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon*
- vi. Overschrijvingen*

Het merendeel van deze documenten werden afgeleverd door een buitenlandse overheidsinstelling. Verzoeker heeft dan ook geen invloed op de wijze waarop deze documenten worden opgesteld. Geenszins kan door de staatssecretaris gemeend worden dat deze vals zouden zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd.

Er kan dan ook niet nuttig beweerd worden dat dit slechts verklaringen op eer zijn, aangezien de formulering overeenkomst met de gebruiken van dat land. De staatssecretaris dient rekening te houden met de wijze waarop in het buitenland documenten gebruikelijk worden opgesteld!

De staatssecretaris miskent de bewijswaarde van documenten die in het buitenland op een andere manier worden opgesteld dan in België. De staatssecretaris geeft er een volledig foute interpretatie aan deze documenten! Voor de goede orde worden de documenten en de interpretatie van de staatssecretaris hieronder geanalyseerd.

- i. Certificat de célibat d.d. 03.12.2015*

Dit document werd uitgereikt door het ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko, waarop vermeld staat dat verzoeker geen beroep heeft. Volgens de staatssecretaris toont verzoeker met dit document niet afdoende aan dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst, en zegt het ook niets over het feit of verzoeker financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft geen invloed op de wijze waarop dit documenten werd opgesteld. Bovendien dient dit document in samenhang gelezen te worden met de hiernavolgende documenten, waaruit weldegelijk zijn onvermogenheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon moet worden afgeleid. Dit document is immers geen document dat op zichzelf staat, doch met de andere documenten een onomstotelijk bewijs vormt!

De staatssecretaris geeft dan ook een volledig foute interpretatie aan dit document.

- ii. Certificat administratif d.d. 21.12.2015*

Dit document werd uitgereikt door het ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko, waarop vermeld staat dat verzoeker werkloos is. De staatssecretaris argumenteert dat uit dit document niet blijkt dat

verzoeker effectief geen inkomen heeft verworven, en dat het document derhalve niet afdoende aantoont dat verzoeker onvermogen is in zijn land van herkomst. Bovendien toont het volgens de staatssecretaris niet aan dat verzoeker financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoeker heeft geen invloed op de wijze waarop dit document werd opgesteld. Bovendien dient dit document in samenhang gelezen te worden met het reeds besproken document en de hiernavolgende documenten, waaruit weldegelijk zijn onvermogenheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon moet worden afgeleid. Dit document is immers geen document dat op zichzelf staat, doch met de andere documenten een onomstotelijk bewijs vormt!

De staatssecretaris geeft dan ook een volledig foute interpretatie aan dit document.

iii. Attest van Ministère de l'Economie et des finances d.d. 18.12.2015 + Certificat d'absence de propriété d.d. 30.12.2015

Uit dit attest blijkt dat verzoeker geen eigendommen bezit in het land van herkomst. De staatssecretaris haalt aan dat dit document werd uitgereikt op verklaring op eer van verzoeker, en dat een verklaring op eer niet aan de feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Derhalve neemt de staatssecretaris dit document niet in overweging als afdoende bewijs dat verzoeker geen eigendom bezit.

Ook hier heeft verzoeker uiteraard geen invloed op de wijze waarop dit document werd opgesteld. Geenszins kan door de staatssecretaris gemeend worden dat dit document vals zou zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat er in geen geval de wettiging door de bevoegde ambassade werd opgelegd.

Er kan dan ook niet nuttig beweerd worden dat dit slechts een verklaring betreft, aangezien de formulering overeenkomst met de gebruiken van dat land. De staatssecretaris dient rekening te houden met de wijze waarop in het buitenland documenten gebruikelijk worden opgesteld!

Verder argumenteert de staatssecretaris dat verzoeker aan de hand van dit attest niet zegt over eventuele inkomsten die verzoeker zou gehad hebben in zijn land van herkomst.

Evenwel dient ook hier de opmerking gemaakt te worden dat dit document in samenhang gelezen te worden met het reeds besproken document en de hiernavolgende documenten, waaruit weldegelijk zijn onvermogenheid en het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon moet worden afgeleid. Dit document is immers geen document dat op zichzelf staat, doch met de andere documenten een onomstotelijk bewijs vormt!

De staatssecretaris geeft dan ook een volledig foute interpretatie aan dit document.

iv. Attest d.d. 12.11.2015 van geen OCMW-steun en documenten met betrekking tot het inkomen van de referentiepersoon

Verzoeker bracht een attest binnen waaruit blijkt dat hij in geen geval OCMW-steun geniet of heeft genoten. Ook de referentiepersoon genoot nooit OCMW-steun, dit blijkt uit de diverse documenten in verband met de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon. Uit deze documenten blijkt tevens dat de referentiepersoon financieel draagkrachtig genoeg is om verzoeker ten laste te nemen.

v. Overschrijvingen

Verzoeker legde als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon tevens diverse bankoverschrijvingen neer (van de Attijariwafa bank).

Ook met deze documenten weigerde de staatssecretaris rekening te houden.

vi. Extra documenten die verzoeker niet kon / mocht voorleggen

Daarenboven beschikt verzoeker over talloze andere documenten welke de ambtenaar van de gemeente weigerde in ontvangst te nemen en door te sturen omwille van het feit dat de documenten welke verzoeker reeds had ingediend ruimschoots zouden volstaan voor het verkrijgen van een positieve beslissing.

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'. Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.⁵ Verzoeker bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de bijstand moet worden verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vw en art. 47 Vw!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskend. Door de miskennis van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen stelt, voert de verzoeker een kritiek die de inhoud van de motivering betreft zodat hij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden weigeringsbeslissing en de verzoeker ook de schending van dit artikel opwerpt.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat aan de verzoeker het verblijfsrecht wordt geweigerd omdat hij met de door hem voorgelegde bewijsstukken niet afdoende heeft aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling vormt het determinerend motief van de bestreden weigeringsbeslissing. De Raad wijst er in dit kader op dat uit de bestreden akte niet kan blijken dat de aanvraag zou zijn geweigerd met toepassing van artikel 40bis, §4, eerste en/of tweede lid van de vreemdelingenwet. De vage vermelding dat niet afdoende wordt aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoeker ten laste te nemen en het gegeven dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste was van de Belgische staat, wordt geenszins in verband gebracht met artikel 40bis, §4, eerste en/of tweede lid van de vreemdelingenwet, maar wordt in tegendeel in één geheel met de vaststellingen dat *"betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag effectief financieel en/of materieel ten laste te was van de referentiepersoon"* gehanteerd om te besluiten dat *"uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980."* De verzoeker plaatst in zijn betoog

overigens terecht vraagtekens bij het vereisen dat aangetoond is dat zijn vader niet ten laste is van de Belgische staat en dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft, waar hij er op duidt dat hij documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn Nederlandse vader zelfstandige is.

In zijn enig middel voert de verzoeker een uitgebreid betoog waarbij hij met betrekking tot het voorgelegde *“Certificat de Célibat dd. 03.12.2015”*, het *“Certificat administratif dd. 21.12.2015”*, het *“Attest van 'Ministère de l'Economie et des Finances dd. 18.12.2015”* en een attest *“Certificat d'Absence de Propriété van de Marokkaanse autoriteiten dd. 30.12.2015”*, en het *“Attest dd. 12.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun of leefloon aanvraag bij het OCMW van Antwerpen”*, op gemotiveerde wijze argumenteert dat de gemachtigde elk van de voormelde documenten verkeerd heeft geïnterpreteerd.

Ambtshalve stelt de Raad evenwel vast dat de stukken die de verzoeker viseert en die tevens worden vermeld in de bestreden akte, namelijk het *“Certificat de Célibat dd. 03.12.2015”*, het *“Certificat administratif dd. 21.12.2015”*, het *“Attest van 'Ministère de l'Economie et des Finances' dd. 18.12.2015”* en een attest *“Certificat d'Absence de Propriété van de Marokkaanse autoriteiten dd. 30.12.2015”*, en het *“Attest dd. 12.11.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun of leefloon aanvraag bij het OCMW van Antwerpen”*, zich niet in het administratief dossier bevinden.

Het blijkt dan ook dat de verweerder heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken aan de Raad. Daarenboven bevat het administratief dossier geen inventaris. Nochtans bepaalt artikel 7 van het PR RvV uitdrukkelijk dat het administratief dossier wordt toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat. Noch in het administratief dossier, noch in de nota met opmerkingen wordt een reden vermeld waarom deze stukken ontbreken, zodat niet kan worden aangenomen dat de ontbrekende stukken door de verweerder als vertrouwelijk zouden zijn geclassificeerd, laat staan dat kan worden aangenomen dat het de verweerder om deze of gene redenen zou zijn toegestaan de mededeling ervan aan de Raad te verhinderen.

Uit de argumentatie van de verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben in de betrokken stukken. De Raad kan, door het onvolledige administratief dossier, echter niet nagaan of de gemachtigde uit de inlichtingen waarover hij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing zich op.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak eveneens tot de nietigverklaring van het bijbehorende bevel om het grondgebied te verlaten, dat blijkens artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een accessorium uitmaakt van de verblijfsweigering. Dit bevel kan daarom niet in het rechtsverkeer overeind blijven onafhankelijk van de met onderhavig arrest vernietigde beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de bijbehorende beslissing van diezelfde datum houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE